

Čís. 12248.

Jest důvodem k odnětí nezletilé (manželské) dcery z výchovy matky, jež žije se ženatým mužem a snaží se dítě jeho pravému otci odciziti tím, že je nutí, by jejího druhá nazývalo otcem.

Není vyloučeno, by soud neučinil opatření, že (manželské) dítě nemá býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž u třetí osoby (u děda).

Zásada o nutnosti slyšení účastníků před rozhodnutím (§ 41 odst. (2) písm. g) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.) nevyžaduje, by účastníci byli zpraveni o každém výsledku konaného šetření.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, R I 696/32.)

Návrhu manželského otce dítěte, by dítě bylo odňato z výživy a z výchovy matky a dáno do výživy a výchovy otcovského děda, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest opodstatněn. Podle zjištění nižších soudů žije matka nezletilé Ingeborgy L-ové, Alžběta L-ová, jejíž manželství jest rozloučeno, s Hanušem F-em, ženatým mužem, jehož označila nezletilé dceři za nynějšího jejího otce, a přidržuje ji, aby ho oslovovala jako otce, což dítě činí. Správně zdůraznil již rekursní soud, že Alžběta L-ová původně přiznala spolužití s mimomanželským poměru s F-em a že teprve v rekursu proti usnesení první stolice se snažila vylíčiti poměr jako nevinný. První soud považuje těmito skutečnostmi mravní výchovu nezletilé Ingeborgy L-ové za ohroženu, rekursní soud však takové ohrožení vylučuje, leč neprávem. Dovolací rekurs doličuje, že se v dnešní době posuzuje spolužití ženy s mužem mimo manželství po stránce mravní méně přísně než v dobách dřívějších, což vysvětluje již z toho, že zákonodárce přiznává i družce života, zejména v oboru sociálního pojištění, určitá práva. Než věc se má jinak, žije-li žena se ženatým mužem, jehož manželství dosud trvá a dal-li tento poměr podnět k podání žaloby o rozvod a trestního oznámení pro cizoložství. Takový poměr není již o sobě zdravým ovzduším pro mravní vývoj nezletilého dítěte, pocházejícího z dřívějšího manželství ženy, zvláště, když podle zjištění nižších soudů matka snaží se dítě odciziti jeho pravému otci tím, že je nutí, by pouhého jejího druhá nazývalo otcem, porušujíc tím i svůj závazek — ostatně samozřejmý —, který převzala článkem 13. smlouvy při rozvodu s manželem uzavřené a opatrovnicky schválené, že dcerku bezúhonně vychová a pečovatí bude o to, by láska dítěte k otci zůstala nezměněně zachována a byla posilována. Již tyto okolnosti i s hlediska blaha dítěte plně odůvodňují rozhodnutí, by dítě nebylo nadále ponecháno ve výchově a výživě své matky Alžběty L-ové, což doporučuje i opatrovník dítěte. Při tom jest nezávažné, jak posuzují poměr Alžběty L-ové k Hanušovi F-ovi městský úřad v D. a okresní péče o mládež v D., poněvadž konečné rozhodnutí o otázce blaha a zájmů dítěte jest vyhra-

ženo s o u d u. Stěžovatel jako otec nežádá, by mu dítě bylo vydáno, nýbrž navrhuje, by bylo dáno do výchovy jeho otci (dědu dítěte). V prvním odstavci § 142 obč. zák. praví se sice, že soud rozhodne, zdali mají děti býti ponechány otci nebo matce, než tu má zákon na mysli pravidelné případy, v nichž zájem dětí připouští, by byly vychovávány buď u svého otce neb u své matky. Ale tím zákon nevylučuje a nebrání soudu, by v zájmu dětí neučinil opatření, že nemají býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž, že mají býti vychovávány tam, kde toho podle zvláštních poměrů případu nutně vyžaduje zájem a prospěch dětí, který jest jedině rozhodujícím. V případě, o nějž jde, jest zřejmo, že stěžovatel, nemaje vlastní domácnosti a provozuje kavárnickou živnost, by se nemohl výchově dítěte tak věnovati, jak to zájem dítěte vyžaduje. Poměry jeho otcovského děda jsou však podle zjištění nižších soudů naprosto spořádané a dobré, tento jest ochoten, vzíti svou vnučku do výchovy a výživy, a stejnou ochotu projevila i jeho druhá manželka Marie L-ová, takže není důvodu pochybovati o tom, že bude o řádnou výchovu nezl. Ingeborgy L. u otcovského děda postaráno. K námitkám, které uplatňovala Alžběta L-ová ve svém rekursu proti usnesení první stolice a se kterými se rekursní soud nevypořádal, podotýká se toto: Řízení v první stolici nezůstalo kusým proto, že stěžovatelka nebyla slyšena o správnosti údajů přezvědných osob a nebyly jí sděleny výsledky konaného šetření, neboť toho nebylo třeba, ana o návrhu Karla L-a byla slyšena, k tomuto návrhu zaujala stanovisko v obšírném vyjádření a měla i možnost nahlédnouti do spisů. Nebyla proto porušena zásada o nutnosti slyšení účastníků před rozhodnutím (§ 41 odst. (2) lit. g) zákona č. 100/31 sb. z. a n.), která nevyžaduje, by strany byly zpraveny o každém výsledku konaného šetření.

Čís. 12249.

Okolnost, že odpůrce (majitel cestovního biografu) vede kočující život, nestačí o sobě, by bylo povoleno prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, R I 1095/32.)

Návrh, by bylo povoleno prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky, odůvodňoval navrhovatel tím, že odpůrce vede kočující život. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Jde o prozatímní opatření podle § 379 ex. ř., neboť běží o zajištění pohledávky peněžité. Podstatnou podmínkou povolení zatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest subjektivní chování se dlužníkovy, ohrožující nárok oprávněného; objektivní ohrožení nestačí. Musí býti osvědčeno, že odpůrce ohrožené strany svým chováním zmaří nebo značně stíží budoucí dobytí pohledávky, nebude-li prozatímní opatření povoleno. Okolnost, že odpůrce vede kočující život, nestačí o sobě k osvědčení takového nebezpečí, ano se netvrdí a neosvěd-